

ἦσαν προπάντων ἄνθρωποι ὑψηλῆς τάξεως καὶ κατεῖχον σπουδαίαν θέσιν εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν.

Ἄντικρὺ τῆς θέσεως ὅπου ἡ μὲν Μαρία Σέντ Σίρ ἐκάθητο ῥαθύμως, ὁ δὲ Δὲ Βιβιὲ ἀνεπαύετο, ἦτο κεκλιμμένη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ (σοφά), ἡ Λουίζα Δουβάλ στρέφουσα ῥαθύμως τὰ φύλλα εἰκονογραφημένου συγγράμματος, ὅπερ προσφάτως εἶχεν ἐκδοθῆ· Ἡ Λουίζα Δουβάλ ἦτο Γερμανὶς τὸ γένος. Δὲν ἦτο μὲν αὐστηρῶς ὡραία, ἀλλ' ὅμως εἶχε πρόσωπον λίαν ἀξιοπαρατήρητον, μετὰ τινος ἐκφράσεως τοσοῦτον μαγευτικῆς, ὥστε σπανίως συνέβαινε νὰ μὴ θέλξη τὸν παρατηρητὴν τῆς. Ἡ δὲ μορφή τῆς ἦτο τόσον θελκτικὴ καὶ οἱ τρόποι τῆς τοσοῦτον μαγευτικοὶ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον τοσοῦτον ἄδολοι, ἡ φωνὴ τῆς τοσοῦτον γλυκεῖα εἰς τὸ ἄσμα καὶ τὴν συνομιλίαν, αἱ περὶ μουσικῆς γνώσεις τῆς τοσοῦτον ἐκτεταμμέναι καὶ βαθεῖαι, τὸ μνημονικόν τῆς ἐπὶ πραγμάτων σχετιζομένων μετὰ τῆς φιλολογίας, τέχνης καὶ ἱστορίας, τόσον ὀξύ, τόσον ἀκριβές, ὥστε δὲν πρέπει εἰς νὰ θυμάζῃ ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν λατρευτῶν αὐτῆς ἦτον σχεδὸν ἴσος τῷ τῶν τῆς Μαρίας Σέντ Σίρ· τὸ μᾶλλον δὲ ἐξαιρετικόν, εἰς ὃ ἐφιστάται ἡ προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστου, εἶναι ὅτι· ἡ Λουίζα Δουβάλ ὠμίλει τὴν Ἀγγλικὴν, Ἰταλικὴν, καὶ Ἰσπανικὴν οὕτως εὐφραδῶς καὶ σχεδὸν οὕτως ἀκριβῶς, ὡς ὠμίλει τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν. Ἡ Λουίζα Δουβάλ ἦτο ἐπίσης χήρα.

Ἐπὶ τινος ὑποποδίου βάλθρου, κεκαλυμμένου διὰ βελούδου βυσίνου χρώματος καὶ παρὰ τοὺς πόδας τῆς Λουίζης Δουβάλ, ἐκάθητο δεκαεπταεὶς νεᾶνις. Ὀνομάζετο δὲ Ραχήλ Δ' Ἔστ. Ἦτο καθαρὰ προσωποποίησις τῆς ὡραιότητος μὲ τὴν μακρὰν ξανθὴν κόμην τῆς, μὲ τοὺς τρυφεροὺς κυανοῦς ὀφθαλμούς τῆς, μὲ τὴν γρυπὴν ῥινὰ τῆς, μὲ τὸ μικρὸν στόμα τῆς, μὲ τὰ ἐρυθρὰ καὶ ὑγρά χεῖλη τῆς, μὲ τὸν λεπτὸν λαιμόν τῆς, μὲ τὸ ἀδύνατον πρόσωπόν τῆς, καὶ μὲ τοὺς τόσον μικροὺς πόδας καὶ χεῖράς τῆς, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ἀμφιβάλλῃ ἐὰν ἠῤῥησαν κατὰ τι ἀφότου ἦτο δεκαεὶς. Ἡ Ραχήλ ἦτο ὀρφανὴ θυγάτηρ, ὁ Θεὸς γνωρίζει τίνος. Εἶχεν εὐρεθῆ ἐν Πηρισίοις, μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ φιλάνθρωπος καρδίᾳ ἀνδρὸς τῆς ἐξουσίας ἠυ-